

Epoca Bisericii TIATIRA

William Branham

8 decembrie 1960
Jeffersonville, Indiana, SUA

Înainte de a intra în această epocă mare, eu sper ca Domnul nostru să toarne din nou Duhul Său peste noi și să ne binecuvânteze. Noi putem atinge doar punctele principale ale acestui mare eveniment care stă înaintea noastră – altfel ar trebui să stăm toată săptămâna aici. Oh, ieri seară a fost atât de bine... Dar acum, înainte de a citi din Scriptură, aș vrea să vă rog să ne ridicăm în picioare pentru rugăciune.

Tatăl nostru ceresc, venim în Numele Domnului Isus Hristos, știind că Tu vei veni într-o zi. Noi încercăm să pregătim inimile oamenilor, pentru ca ei să primească această mare descoperire, că Tu ești Fiul Dumnezeului celui Viu – nu mort, ci viu în veci – trăind în Biserica Sa, ca Martor al Rusaliilor, al timpului de înviore care vine din prezența Domnului. Noi ne bucurăm pentru că azi, după 1900 de ani, putem să avem parte de aceste timpuri de înviore.

Tată, în smerenie ne aplecăm capetele, și respectăm alegerea pe care ai făcut-o cu acești bărbați mari pe care i-ai ținut ca stele în mâna Ta în epocile acestea, despre care Tu ai zis că sunt îngerii acestor epoci ale Bisericii, slujitorii Tăi. Noi Îți mulțumim pentru sfântul Pavel din epoca Efes. Îți mulțumim pentru Ireneu, o, Doamne, slujitorul Tău mare, la fel și pentru sfântul Martin; și azi, pentru sfântul Columba. Doamne, noi Îți mulțumim pentru acești bărbați. În ciuda imperiului roman cel întunecat, când păgânismul a intrat în biserică, ei totuși s-au luptat pentru mesajul de la Rusalii, pentru binecuvântări, pentru vorbiri în alte limbi, pentru semne și minuni, vindecarea bolnavilor și învierea morților. Doamne, mulți dintre ei au fost zdrobiți și omorâți, aruncați înaintea leilor. Lucruri mari s-au întâmplat. Pământul este scaldat cu sângele celor neprihăniți. Și Tată, sângele lor strigă și azi împotriva acestei biserici – o biserică rea și adulteră. Tu ai spus că într-o zi îngerul își va turna potirul peste ea, pentru că sângele martirilor a fost găsit în ea.

Doamne, ajută-ne să fim pregătiți să rezistăm, pentru că timpul se apropie de sfârșit. Noi vedem cum se ridică fiara cu cele două coarne, din pământ, nu din mulțimea popoarelor – cu coarne de miel, dar vorbește ca un balaur. Noi credem că acum s-a apropiat foarte mult ceasul acesta, Tată, în care se unesc aceste biserici pentru a forma icoana fiarei. Doamne, gruparea care nu se unește cu ei, o va duce foarte greu. Va veni boicotul. Dar Tu ai promis că vei lua Biserica Ta în ceasul acela. Ajută-ne, Doamne.

Înainte ca pe pământ să cadă o picătură de apă, Noe a fost în corabie. Înainte de căderea focului peste Sodoma și Gomora, Lot a fost scos afară. Tată, noi credem că înainte ca acest pământ să fie aruncat în aer prin puterea atomică, Biserica va fi luată. Noi suntem atât bucuroși, Doamne. Știm că bombele se află în depozite în seara aceasta. Iar noi putem să privim spre cer și să vedem că Fiul omului se ridică de pe tronul Său și se pregătește pentru a veni din nou, pentru a răpi Biserica Sa. Și știm că în timpul acela, picioarele Lui scumpe nu vor atinge acest pământ păcătos; pentru că așa cum a călărit Rebeca pe o cămilă în întâmpinarea lui Isaac pentru a se întâlni cu mirele ei pe câmp, înainte de a ajunge la casa lui Avraam, o, Doamne, tot așa și Mireasa se va întâlni cu Mirele în văzduh: „...noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.”

O, ajută-ne în seara aceasta, Doamne! Dăruiește-ne dragoste în duhul nostru și îndepărtează de la noi orice amărăciune și orice indiferență și topește-ne prin Duhul Sfânt. Lasă ca Îngerul Domnului să călăuzească în seara aceasta. Doamne, eu nu știu ce să le spun acestor oameni. Eu mi-am notat din istorie ceea ce ai făcut Tu, dar numai Tu poți face de cunoscut viitorul. Eu mă rog ca Tu să ne dăruiești aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin!

Să deschidem acum cartea Apocalipsei. În seara aceasta privim în epoca Bisericii Tiatira – a patra epocă – cunoscută ca „epoca întunecoasă”. A început în anul 606 și s-a sfârșit în anul 1520. Mulți învățați sunt de părere că sfântul Patrick a fost steaua epocii respective. Cele șapte stele au fost cei șapte îngeri ai celor șapte epoci ale Bisericii. Mâine vom ajunge, fără îndoială, la Luther și apoi la Wesley. Noi nu știm cine va fi steaua epocii Laodicea. În epoca aceasta ne aflăm din anul 1906, când a început o

mișcare nouă a Duhului, un nou Rusalii. Dar se va ridica un înger, care va înăbuși toate dogmele și va pregăti Biserica pentru plecarea ei acasă. Se va ridica unul puternic în Duhul, cu semne și minuni. Eu mă rog ca Dumnezeu să ne ajute să recunoaștem acest lucru.

Când am căutat aceste lucruri, am găsit că sfântul Patrick a fost un bărbat mare. Din manuscrise poți recunoaște că el nu a fost un catolic. El protesta împotriva Bisericii Catolice. În timpul reformei, ei au dovedit că Patrick a protestat împotriva Bisericii Catolice – deși aceasta a spus cu totul altceva. Dar Patrick semăna mult cu un om al organizației. El a avut propria sa școală.

Mai întâi, el a fost răpit împreună cu surorile lui mai mici. Despre ele, el nu a mai auzit niciodată nimic. Probabil că au fost duse la Roma și vândute ca sclave. Și el a fost vândut ca sclav și a trebuit să păzească porci. Dar el a dresat niște câini care să păzească porcii și să asculte tot felul de sunete (grohăituri – n.tr.), până când a putut să evadeze pe fundul unei bărci. Câinii l-au acoperit până când a ajuns destul de departe, în largul mării. Mai târziu el s-a întors în țara lui iubită – în Irlanda. Tatăl său și mama sa încă trăiau. Patrick a fost un nepot al marelui sfânt Martin, care a fost unul dintre cei mai mari bărbați care au trăit de la Isus Hristos încoace. Toate bisericile lui erau umplute cu Duhul Sfânt. Toți vorbeau în limbi noi și aveau semne și minuni de tot felul. El se ținea de credința de la Rusalii, în mijlocul unei epoci în care păgânismul și nicolaismul se uneau în catolicism și formau o organizație.

Cuvântul „nico” înseamnă „a birui, a supune pe laici” – ei au luat pe Duhul Sfânt din adunare. Numai preotul mai era sfânt, numai acest om. Eu cred că oamenii trăiau cum voiau, apoi veneau și mărturiseau preotului.

Ieri seară, am văzut cum Constantin a rânduit pe primul episcop nicolait și le-a pus la dispoziție clădiri. Noi v-am dat datele pentru notițe. Apoi, ei au avut o mare serbare pe 21 decembrie, în ziua cea mai scurtă din an. Ei au introdus învățătura falsă, mutând nașterea lui Isus din aprilie în decembrie, ca să concorde cu ziua zeului Soare. În timpul acestor cinci zile, romanii aveau mari serbări, ciroul, etc. Astfel, ei au sărbătorit această mare serbare păgână. Ei și-au îmbrăcat episcopul ca pe un dumnezeu și l-au așezat acolo. Acum își aveau dumnezeul cu ei. Astfel a venit printre oameni învățătura că biserica s-ar afla deja în Împărăția de o mie de ani – pentru că ei erau bogați, nu duceau lipsă de nimic, statul era unit cu biserica. „Împărăția de o mie de ani a început” - până în ziua de azi a rămas această învățătură catolică. Dar noi știm că este greșită. Împărăția de o mie de ani va începe abia după a doua venire a lui Isus Hristos. Pământul suspină și dorește ziua eliberării, când Domnul nostru va veni din nou pe pământ.

Acum, sfântul din epoca aceasta a fost Columba. El a fost un mare bărbat al lui Dumnezeu. Eu mi-am făcut câteva notițe despre istoria vieții lui. Epoca a patra a Bisericii, Tiatira, înseamnă „înnorat.” De la 606 până la anul 1500 a fost un timp de nelegiuire. Steaua a fost Columba, din Irlanda și Scoția, un nepot al sfântului Martin, și el trăit cam la 60 de ani după sfântul Patrick. Slujba sa a început cam la 60 de ani după Patrick.

El nu a acceptat niciodată învățătura romană. El a fost un mare bărbat al credinței. A respins învățătura romană și nu a mers niciodată la Roma. Catolicii nu l-au declarat ca sfânt. Nici Martin și Ireneu nu au fost declarați ca sfinți, pentru că ei se aflau în Biserica în care se întâmplau semne și minuni ca la Rusalii, pentru că ei credeau.

Columba nu a acceptat niciodată învățătura romană. Ca și mama lui, o femeie temătoare de Dumnezeu, soră a lui Martin, el a luat numai Biblia ca bază pentru învățătura sa. El învăța că semnele din Marcu 16, vor urma pe fiecare credincios. Amin! Acesta este tipul de oameni care-mi plac: credincioși. El a auzit chemarea vocii auzibile a lui Dumnezeu. Acesta este un alt semn pozitiv, care vorbește despre el. Nimic nu l-a putut opri după aceasta. El a mers înainte după ce a auzit vocea lui Dumnezeu.

Eu mi-am notat unele minuni, din care doresc să amintesc aici una. S-a întâmplat într-o zi, când Domnul l-a trimis într-un anumit oraș, iar orașul nu a vrut să-l primească. Ei au închis porțile și au pus pe muzicieni să cânte, ca să-i acopere vocea. El însă a început să predice și i-a acoperit pe muzicieni, iar porțile s-au deschis. El a intrat și a predicat și întregul grup s-a întors astfel la Dumnezeu.

Aș vrea să mai amintesc ceva. El a intrat într-un oraș (cetate – n.tr.) – în timpul acela, orașele erau înconjurate cu ziduri. Astfel el a mers în oraș și ei l-au respins. După plecarea lui, fiul primarului s-a îmbolnăvit, iar ei au plecat să-l caute pe Columba. El s-a întors și s-a întins peste tânărul care era pe moarte, și acesta a revenit la viață.

El nu era mulțumit, decât după ce întreaga sa Biserică era umplută cu Duhul Sfânt. El insista ca fiecare mădular al comunității sale să fie umplut cu Duhul Sfânt. El a protestat împotriva ierarhiei romane și a urât-o. Eu cred că el a fost steaua epocii respective. Ce făcea el? Cu vorbirea în limbi, cu botezul în Numele Domnului Isus, el a continuat ceea ce luase ființă la început. Dacă Dumnezeu este infinit, și acesta este felul în care Și-a ridicat El Biserica la început, aceasta trebuie să rămână la fel, chiar dacă este în minoritate. Biserica din epoca respectivă aproape pierise, dar Dumnezeu l-a trimis pe Luther, și Biserica a reapărut.

Vrem să începem cu primul verset adresat îngerului, Apocalipsa 2:18: „*Îngerului Bisericii din Tiatira, scrie-i...*” Ați observat cum are loc adresarea? Mesajele acestea sunt adresate îngerului sau predicatorului, care poartă lumina în epoca respectivă. Ieri seară, am constatat că îngerul Bisericii din Pergam a primit o făgăduință pentru biruitorii epocii – primirea unei pietre albe. Noi am cercetat importanța pietrei și știm că aceasta simbolizează o „stâncă”. Îngerul urma să fie unul ca Petru, numit „stâncă.”

Numele vostru are o influență asupra vieții voastre. Aici nu vreau să intru în amănunte, însă Satana are o evaluare falsă a cifrelor (numerelor). Asta o știm. Oamenii se încurcă în numere și sfârșesc în spiritism. Spiritismul este de la Satana. Voi trebuie să umblați în mod corect cu aceste lucruri și să fiți atenți.

Ei L-au numit atunci pe Isus, Belzebub – un drac – pentru că El descoperea gândurile inimii lor. Dar vedeți, El era Cuvântul lui Dumnezeu. Evrei 4 spune: „*Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.*” Vedeți? EL era Cuvântul, El este Cuvântul Cel Viu. Și Cuvântul Cel Viu intră în noi, și are același efect. Se întâmplă același lucru pentru că El este același Cuvânt. Voi vedeți același lucru printre noi. Așa trebuie să fie. Uneori cei ce nu fac parte din „categoria” aceea vorbesc în limbi noi, și alții tâlcuiesc. Ce este? Cuvântul devine trup în mijlocul nostru.

Apoi, piatra aceea albă nu reprezenta neprihănirea personală, ci neprihănirea lui Dumnezeu. În piatra aceasta se află un nume, pe care nu-l cunoaște nimeni, afară de primitorul respectiv. Numai el știe, și nimeni altul. Dacă cineva vrea să vă prezinte ceva și spune că el ar fi Ioan, Pavel, Maria sau altcineva, atunci să nu-l credeți! Dacă ar fi așa, atunci ei nu ar spune nici un cuvânt despre aceasta. Așa este. El trebuie să țină pentru el. El a știut; nimeni n-a știut, în afară de el; dar el a știut, pentru că fiecare biruitor desăvârșit primește în felul acesta un nume nou.

Ați observat că Avraam se numea înainte Avram, dar atunci când Dumnezeu a vrut să-l folosească, i-a schimbat numele. Sara se numea înainte Sarai, dar atunci când Dumnezeu urma s-o folosească, i-a schimbat numele în Sara, care înseamnă „prințesă.” L-ați observat pe Iacov? Iacov înseamnă „înșelător.” Esau înseamnă „roșu, păros și roșu.” Iar Iacov era „înșelător.” Nu a spus Esau că numele său este pe drept un Iacov – înșelător? Dar după ce s-a luptat cu Domnul o noapte întreagă, el a biruit și a fost binecuvântat. Dumnezeu i-a schimbat numele din Iacov în Israel – un prinț al lui Dumnezeu. Pavel se numea înainte Saul, până când s-a întâlnit cu Duhul Sfânt în chipul unei lumini care a strălucit peste el, iar numele lui a fost schimbat din Saul în Pavel. După întâlnirea lui Simon cu Isus, El i-a schimbat numele în Petru.

Iar după ce Isus a biruit totul, Numele Său a fost schimbat. El urma să descopere acest Nume. Toți acei ce biruiesc, așa cum a biruit El, vor fi cu El și vor primi un nume nou. Lor li se descoperă Numele Lui cel nou – celor ce au fost călăuze (conducători – n.tr.) pentru ei. Desigur că nu toate numele Israeliților au fost schimbate. Desigur că nu. Dar conducătorii lor au primit un nume nou, după ce biruiseră. Vedeți cât de desăvârșite sunt aceste lucruri și cum concordă ele?

Noi vedem acum că El are și mana ascunsă. Mana ascunsă este un simbol al pâinilor rânduite pentru preoți. Acestea erau doar pentru ei. Era ceva special pentru preot, pentru conducător; și acesta biruia. De fapt, adunarea întreagă primea mană, însă el primea o mană ascunsă – o descoperire deosebită: cine și ce este Isus, totul despre El. Vedeți, el primea descoperirea după ce biruia. Isus a spus îngerului: „*Tu ții Numele Meu...*” Mesajul se adresează îngerului. El biruise.

Începem acum cu Biserica din Tiatira: „*Îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: „Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului, și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă...”*” La începutul Apocalipsei, noi îl vedem pe El în starea Sa proslăvită de șapte ori. Ioan L-a văzut în ziua

Domnului. Acum, El este Preot. Atunci când a umblat pe pământ, era Proroc – Prorocul lui Dumnezeu. El a pășit înaintea Tatălui cu sângele Său propriu, ceea ce-L face Preot. Atunci când Se va întoarce, El va fi Împărat. Proroc, Preot și Împărat. EL era Prorocul lui Dumnezeu; El a fost un vultur. EL era Preotul lui Dumnezeu, El era un Miel. Când va veni din nou, El va fi Leul din seminția lui Iuda, Împăratul care va domni.

După încheierea slujbei sale de Preot, noi Îl vedem stând acolo, după ce părăsește locul prea sfânt. Ioan mărturisește că a fost transpus în Duhul în „ziua Domnului.” Nu în ziua a șaptea, și nici duminica. Toate acestea sunt erori. După ce am cercetat, noi am văzut că era vorba de „ziua Domnului.” Aceasta este „ziua omului.” Ziua Lui va începe odată cu venirea Lui.

Ioan a fost transpus în „ziua Domnului.” Și atunci când el L-a văzut pe Domnul, El avea un păr alb ca zăpada. Această descriere îl prezintă pe El ca Judecător. Un alt lucru: în timpul acela El nu mai este Preot; deoarece un preot purta un brâu peste șold, când începea slujba preoțească. Dar acum El purta brâul peste piept, ceea ce înseamnă că era Judecător. Amin! Noi Îl vedem umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice. Am citit în prorocul Daniel despre Cel îmbătrânit de zile care a fost arătat la Tronul cel alb și al cărui păr era alb ca zăpada. Judecătorii englezi purtau și ei întotdeauna peruci albe atunci când apăreau la judecată. Ioan L-a văzut în „ziua Domnului”, atunci când El era Judecător. Amin.

Noi vedem că El avea ochii ca para focului. Cândva, acești ochi au fost tulburați de lacrimi omenești. EL stătea acolo și plângea pentru un om care murise, știind că acesta va reveni peste câteva minute la viață. Aceasta era mila omenească... Dar în spatele ei se afla o astfel de putere, încât putea privi în viața interioară a unui om și să-i spună cine este el și tot ce a făcut. Acum însă, ochii Lui străluceau ca focul. Ochii Lui pot privi peste întreg pământul și să vadă tot ce se întâmplă. Unde vei sta tu în ziua judecății? Păcatele tale vor fi prezente înaintea Lui.

Observați! Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tășuri, despre care am văzut că este Cuvântul. Am văzut că picioarele Lui se asemănau cu arama, care reprezintă fundamentul Său. EL este Cel ce calcă teascul mâniei Dumnezeului Atotputernic. EL a călcat totul în picioare și a luat păcatele asupra Sa, a trecut cu ele și a fost plăcut Lui Dumnezeu. Temelia Lui este și temelia noastră. „Eu stau pe Hristos, Stânca Tare; toate celelalte temelii sunt nisipuri mișcătoare” – a spus Eddie Perronett. Așa este.

Vedem că de fiecare dată când El se adresează unei epoci a Bisericii, se prezintă cu unul dintre Numele Dumnezeirii Sale. Noi am văzut deja că Dumnezeirea, Dumnezeirea supremă a lui Isus Hristos, este cea dintâi dintre toate descoperirile: „*Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă...*” „...*Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.*” Vedeți, prima descoperire... Ioan s-a întors ca să vadă cine este Cel ce-i vorbise. Mai întâi, El I s-a prezentat lui Ioan. Orice Împărat, sau oricine ar fi el, mai întâi se prezintă și spune cine este: „Eu sunt cutare care vorbește cu tine. Tu nu mă cunoști. Eu sunt William Branham. Eu sunt John Doe”, sau indiferent cine ar fi. EL a spus: „*Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor.*” Dumnezeirea Sa! Aici Îl vedem prezentat de șapte ori în starea Sa proslăvită. În fiecare epocă, El se descoperă într-una din însușirile Sale divine din starea Sa proslăvită.

În epoca pe care o studiem în seara aceasta, El se întâlnește cu noi cu ochii ca para focului. EL privește spre Tiatira. În epoca aceasta nicolaïții și păgânismul s-au unit și au dat naștere primei biserici organizate. Dumnezeu a spus că faptele nicolaïților din Efes, au devenit învățătură în Pergam, și că aceasta era o învățătură a lui Balaam. Iar Balaam a fost acela care a învățat pe Israel să curvească cu fetele moabiților. (Moab reprezintă membrul căldicel al bisericii, sau marea organizație bisericească). Și vedem că Dumnezeu a spus că învățătura nicolaïților consta în a înlătura puterea care era în Biserică și a forma o organizație. EL a spus: „...*urâști faptele Nicolaiților, pe care și Eu le urâsc.*” EL repetă de mai multe ori: „*Urâți aceste fapte!*” Aici, ei au încercat din rășputeri. Vedeți cum au împins ei Biserica afară, până când în aceasta au rămas doar puțini, și despre aceștia vorbim noi acum.

Ziua aceasta în care Biserica a primit descoperirea aceasta, a fost ziua în care cealaltă biserică (de la Roma) a construit pe paie și pe fân. Dar El se adresează acestei Biserici, și-i spune că ochii Lui sunt acum ca întotdeauna, ca niște flăcări de foc, care privesc prin toate epocile, iar temelia Lui nu este paie sau fân, ci este tare, o aramă încercată în cuptorul de foc. Temelia Lui este sigură. Îmi place acest lucru. Noi știm pe ce temelie stăm.

„*Știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi.*”

Biserica adevărată aproape că a fost distrusă. Mai rămăsese din ea doar puțin. Ei s-au depărtat de adunările duhovnicești și se bazau pe fapte bune. Dumnezeu nu dorește ca noi să ne bazăm pe fapte. Aceasta este un semn al organizației. De exemplu: „Noi vom aduna lemne pentru doamna Jones. Vom cumpăra haine pentru copiii lui X sau Y.” Este bine, dar nu vă bazați pe așa ceva! Să nu faceți asta! Frate, acestea sunt fapte bune; și un bun cetățean ar face așa ceva. Însă ca să fii creștin trebuie să ai experiența nașterii din nou, botezul cu Duhul Sfânt.

Dar în loc ca ei să se întoarcă la credință și la dragoste, ei se bazau tot mai mult pe faptele lor.

„Știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta...” Dar acum să citim versetul 20: „Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea, care se zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie, și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor.”

Acum, „femeia.”.. Ieri seară, am văzut că „femeia” reprezintă biserica. Noi vedem că ei s-au numit nicolaiți, învățătura lui Balaam; acum ei devin o „Izabelă.”

Izabela... Dacă veți observa, aceasta este o relatare puternică. Dacă vreți să vă notați, este vorba despre 1 Împărați 16. Izabela nu era o fiică a lui Avraam. Nici gruparea aceasta de la Roma, nu era. Nicolaiții erau creștini reci și formali care se despărțiseră de adevărații creștini, și care nu aveau credința. Ei au vrut să facă din biserică un fel de asociație, așa cum este astăzi. Ca un club, în care nu este Duhul. Ei spun: „Zilele minunilor au trecut. Aceste lucruri au fost pentru alte vremuri. Noi avem un sindicat. (o frățietate – n.tr.)” Dar să știți că orice om isteț poate să facă așa ceva (să adune în jurul lui un grup de oameni – n.tr.). Toate acestea sunt bune, dar nu vor înlocui niciodată nașterea din nou în Isus Hristos, mântuirea sufletului, acest adevăr.

Izabela nu era o fiică a lui Avraam. Ea era fiica unui închinător la idoli. În timpul acela, familia ei era cunoscută pentru credința sălbatică față de Baal. Tatăl ei era un preot al zeiței Astarte. Ahab s-a folosit de aceeași strategie ca și Constantin. Această națiune puternică se afla lângă Israel. Ce a făcut Constantin? El nu s-a întors la Dumnezeu niciodată. El era un politician. Ce încerca el să facă? A spus creștinilor - nicolaiți că dacă ei se roagă pentru ca el să câștige războiul, atunci se va face creștin. El a avut un vis, după care a pictat cruci albe pe scuturile soldaților. Astfel s-a născut ordinul roman: „Cavalerii lui Columb.” Aceasta era poziția lor. Dar Constantin nu a făcut niciodată vreun lucru creștinesc. El a ridicat doar o cruce pe una din bisericile nicolaitice, numită Sfânta Sofia. Așa cum am spus ieri seară, această faptă a fost singura pe care a făcut-o el pentru a-și arăta afecțiunea față de biserică. Mai mult nu am putut găsi în istorie. Mulți istorici spun același lucru. Noi nu știm nimic despre convertirea sa. Ce a făcut el de fapt? Tot ce a făcut el, era privit de pe poziția romană. Observați strategia lui. Observați cum o arată Dumnezeu în Biblie, cu sute de ani înainte de a se întâmpla! Dumnezeu a spus aici că aceeași strategie folosită de Ahab, a folosit-o și Constantin. Constantin a văzut că o mare parte din poporul lui erau nicolaiți, creștini. Unii dintre ei, cei ce credeau ca la Rusalii, erau numiți eretici, fanatici, etc. Dar tocmai acolo aveau loc semne adevărate și minuni. Dar Biserica firească se forma tot mai mult spre organizație. Ce a făcut Constantin? El s-a folosit de un șiretlic. El a unit pe prietenii lui păgâni cu prietenii lui creștini, într-o organizație. El a adus în cadrul creștinismului lucruri păgâne. Această unire a avut loc în epoca Pergam.

Ce a spus El aici, în seara aceasta? Același lucru de pe timpul lui Ahab, se repeta acum. Când Ahab a vrut să-și întărească împărăția, el s-a căsătorit cu Izabela, care era o închinătoare la idoli. În felul acesta a vrut el să întărească împărăția lui Israel. Și acesta este lucrul pe care încearcă să-l facă bisericile. Ei încearcă să facă o Biblie nouă, care să apară în 1962. O Biblie care să placă și evreilor, și catolicilor, și protestanților. Oh, frate... Eu am articolul din ziar. Azi nu-l am la mine, dar ieri seară am citit din el. Asta e! Vedeți?

Ei împrăștie lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu în tot felul, numai pentru a avea cât mai mulți aderenți. Aceasta a făcut biserica. Au primit oameni în biserică numai printr-o strângere de mână; astfel au intrat tot felul de necredincioși în mijlocul lor, oameni care nu au fost înnoiți. Însă, în Trupul adevărat al lui Hristos Isus, care nu este o organizație, ci Trupul tainic al lui Isus Hristos, puteți să intrați numai într-un singur fel: prin botezul Duhului Sfânt. Și aceleași semne și minuni care s-au întâmplat printre apostoli, se întâmplă acum în Biserică. Așa este.

Noi nu trebuie să facem compromisuri și să spunem: „Noi ne vom uni cu bapțiștii; cu metodiștii; pentecostalii.” Haideți să ne unim cu Hristos! Rămâneți departe de astfel de lucruri! Fiecare din aceste organizații sunt bune, dar au învățăturile lor și alte lucruri: voi trebuie să întrebați pe supraveghetorul

general dacă vă permite să țineți vreo adunare în zona lui. Dacă nu învățați la fel cu ei, sunteți dați afară. Voi nu puteți să vă țineți de lucruri străine Bibliei. Dumnezeu nu primește așa ceva! EL urăște așa ceva, și la fel va face orice creștin născut din nou. Mulți din ei doresc să facă ce este drept, doresc să slujească și să aibă legătură frățască. Dar voi nu puteți, altfel v-ar da afară! Lăsați-i să vă dea afară! Mergeți înainte și primiți Duhul Sfânt. Așa este. Dar ei vor să se țină de dogme. [...]

În 1944, bapțiștii aveau un slogan: „Un milion în plus pe an.” Dar ce au primit ei? Așa cum a spus marele evanghelist Billy Graham în Louisville: „Dacă sfântul Pavel mergea într-un oraș unde o persoană se întorcea la Dumnezeu, după un an, când se întorcea din nou, el găsea acolo treizeci care deveniseră credincioși prin acel unul singur. De la acea unică pocăință, credința mergea mai departe și în alte generații. Dar dacă eu mă duc într-un oraș unde se decid treizeci de mii de suflete, când mă întorc în anul următor, nu mai găsesc treizeci.” Ceea ce a spus el este corect, dar totuși eu nu cred că fratele nostru scump a avut dreptate când a spus: „Voi predicatori leneși, eu vă dau nume și adresele lor, iar voi în loc să-i căutați și să vorbiți cu ei, voi le scrieți scrisori.” Eu îl admir pentru curajul lui. Mie-mi place ca omul să fie ceea ce este, nu un fățarnic. Fiți ceea ce sunteți! Mie-mi place acest lucru. Dar eu aș vrea să-i spun: „Billy, cine era acolo ca să se ocupe de credincioșii veniți la credință prin Pavel? Billy, convertirii tăi ar aduce și pe alții la credință dacă tu i-ai ține acolo până ce ar muri, să putrezească și să fie născuți din nou prin Duhul Sfânt. Dar tu i-ai învățat doar să meargă acolo și să-și dea mâna, să se ridice și să spună: „Da, eu Îl primesc pe Isus ca Mântuitor personal.”” Fraților, un om care a murit și a fost născut din nou prin Duhul Sfânt, este ca un foc pe care nu-l poți stinge. El este ca o casă în flăcări atunci când bate vântul. Da, el duce focul acesta pretutindeni. Fraților, dacă cineva este cu adevărat întors la Hristos, acela nu poate să stea liniștit. El este într-o mișcare continuă. O, eu sunt așa de bucuros! Da, botezul cu Duhul Sfânt, de modă veche, va aprinde sufletul vostru. Voi nu puteți să mai stați liniștiți. Vântul acesta suflă peste voi. Vâjâitul vântului este în continuu peste voi. Trebuie numai să pui combustibil nou pe acest foc, ca să ardă mai departe. Desigur. Nimeni nu trebuia să se mai intereseze de persoanele venite la credință prin Pavel. Pavel i-a condus suficient de adânc în Hristos, încât ei au murit față de eu-l lor, au devenit vii în Hristos, și El a făcut restul.

Frații bapțiști sunt oameni cumsecade. Dar la ce ne folosesc un milion în plus? Voi aveți un milion de nume mai mult! Vă așezați doar acolo pentru a-i trece în registru! E bine, dar fraților, noi dorim ca numele nostru să fie în cartea vieții Mielului junghiat înainte de întemeierea lumii, oameni spălați în sânge, umpluți cu Duhul Sfânt, cărora le urmează semne și minuni.

Cercetați istoria! Eu aș fi dorit să puteți citi cu toții despre conciliul de la Niceea și să vedeți cum au ținut martirii această flacără de la Rusalii. Vouă, fraților mei bapțiști, metodiști, etc., aș vrea să vă spun: adevărata lumina este o experiență ca la Rusalii. Nu este vorba de organizația penticostală. Zile întregi m-am adâncit în cărțile istorice: este flacără de la Rusalii, care a rămas vie până în timpul acesta, deși este scoasă afară din așa zisa biserică.

Unii spun: „Marea Biserică Catolică a rezistat tuturor valurilor și prin aceasta a dovedit că ea este biserica adevărată.” Pentru mine nu este de mirare că a rezistat, dacă are în spate statul și totul îi stă la dispoziție. Dar lucrul cel mai deosebit este că a rămas în picioare minoritatea care a fost împinsă afară, care a fost aruncată în închisoare, care a fost prigonită. Cum de a reușit? Numai pentru că Duhul Dumnezeului Celui viu lucra în ei. Toți demonii iadului nu au putut s-o biruiască. „...pe această Stâncă voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” Aici aveți lucrarea adevărată! Asta le-a dat Duhul Sfânt acestor predicatori metodiști, și așa mai departe. Aceasta te face să te ridici, aceasta produce în tine ceva. Aceasta nu va pieri niciodată.

Ahab, fățarnicul acela, s-a gândit în felul următor: „Dacă aș putea numai să unesc această mare națiune! Dacă mă căsătoresc cu fiica acestui bătrân, atunci vom fi prieteni.” Ce făcea el? Și-a vândut dreptul de întâi născut. Dacă Biserica Protestantă se întoarce acum pentru a se uni cu Biserica Catolică, se întâmplă același lucru ca și atunci.

Au existat în istorie trei ceasuri de miez de noapte. A existat un miez de noapte în călătoria Israelului. În timpul lui Ahab a fost din nou, un miez de noapte. Tot așa ne apropiem acum, în epoca aceasta, de miezul nopții. Trei generații trăiesc acest miez de noapte.

Observați! Ahab s-a căsătorit cu Izabela pentru a-și întări poporul. Același lucru l-a făcut Constantin, construind altare de marmură, biserici mari, și punând acolo un om bine îmbrăcat, pe papă. El era un dumnezeu viu. El putea să vorbească cu ei, iar ei își mărturiseau lui păcatele lor. Acest lucru

era pe placul bisericii căldicele, și așa au mers mai departe. Sigur. Asta e. Dar lucrul acesta nu a plăcut celor născuți din nou. Aceștia n-au fost de acord cu introducerea ceremoniilor păgâne de recitare a rugăciunilor. Biserica firească a dat jos pe Jupiter și l-a înlocuit cu Petru. Venus a fost luată jos și înlocuită cu Maria. Astfel a fost adus păgânismul în creștinism.

Iar Ahab a făcut același lucru când s-a căsătorit cu Izabela. El a introdus idolatria în Israel. Ce a făcut Izabela? A omorât toți prorocii pe care i-a putut prinde. Este adevărat? Același lucru l-au făcut și papii: au omorât toți creștinii adevărați pe care au putut pune mâna.

Dar a fost o stea a timpului aceleia, bătrânul Ilie. Desigur. El nu s-a temut să spună ce este drept. El era steaua lui Dumnezeu în epoca respectivă. Odată el a spus: „...*am rămas numai eu singur.*” Dumnezeu însă i-a răspuns: „Stai puțin Ilie. Stai puțin. Eu mai am încă șapte mii ascunși. Tu nu știi unde sunt ei. Ei se află acolo, la farisei, saduchei, în mijlocul bapțiștilor, metodiștilor, prezbiterienilor, etc. Dar Eu îi voi scoate afară de acolo. Ei sunt ai Mei, și nu-și pleacă genunchii înaintea lui Baal.”

Bătrânul Ilie era glasul lui Dumnezeu din timpul acela. El desigur, era un simbol pentru glasul lui Dumnezeu de la prima venire a lui Hristos, și, conform Scripturii, va fi simbolul glasului pentru a doua venire a lui Hristos.

Vedem că atunci când Izabela a ajuns acolo în poporul lui Israel, ea a început să dărâme altarele lui Dumnezeu și și-a ridicat altarele ei. Ea a făcut ca Israelul să se închine înaintea unui idol. Constantin a făcut exact același lucru când a format Biserica Catolică. El a adus păgânismul în biserica creștină și a făcut ca creștinii să se închine idolilor. Aceasta era din nou o epocă întunecoasă pentru Biserică, ca și atunci pentru Israel, când s-au închinat înaintea idolilor. Iar Ilie era steaua aceluia timp. Ahab a provocat închinarea întregului Israel la Baal. Același lucru l-a făcut Biserica Catolică în Tiatira.

Aș vrea să mai observați un lucru izbitor, pe care l-am găsit în istorie. Isus a spus că această femeie, Izabela, s-a numit prorociță. „...*Izabela, femeia aceea, care se zice prorociță...*” Voi știți că Biserica Catolică nu permite oamenilor să citească Biblia, pentru că ei spun că preotul ar fi singurul care poate să prezinte Cuvântul în mod divin. De fapt aceasta este adevărata importanță a unui proroc.

Un proroc posedă tâlcuirea dumnezeiască a Cuvântului lui Dumnezeu. Cum puteți numi pe cineva proroc, iar apoi să spuneți că ar fi avut o descoperire greșită? Aici ar rezulta ceva asemănător ca și cu „Fiul cel veșnic.” Înțelegeți? Prorocul este cineva la care a venit Cuvântul Domnului, căruia i-a fost dată descoperirea Cuvântului. Domnul a spus: „Dacă va fi între voi vreunul duhovnicesc, sau un proroc, Eu – Domnul, îi voi vorbi. Dacă se împlinește ceea ce spune El, atunci ascultați-l. Înseamnă că Eu sunt cu el. Dacă nu se împlinește, atunci să nu-l ascultați.” Asta este. Cuvântul lui Dumnezeu a venit la proroci.

Aici se spune că în biserica aceasta era o prorociță. Vedeți, de la nicolași s-a trecut la prorociță: Izabela. Ieri seară am vorbit despre învățătura lui Balaam. Balaam a fost cel care a adus curvia cu străini în Israel. Și ce au făcut nicolașii? Au făcut organizația! Puneți acestea laolaltă și rezultă ea, biserica. Sigur: Apocalipsa capitoul 17 vorbește despre curvia cea mare, care șede pe ape multe; o femeie, o prostituată. În ce constă curvia ei? Ea practică de fapt curvie spirituală, răstălmăcind oamenilor Cuvântul. Ea spune: „Îndepărtați-vă de la fanatismul acesta.” Dar de fapt fanatism este ceea ce au ei. Așa este.

Vedeți, ea își spune prorociță. „Noi suntem... noi suntem Conciliul. Noi suntem conciliul laodicean, conciliul oamenilor. Noi am hotărât una și alta. Așa că ascultați de noi!”

Preotul care a venit la mine din pricina acelei fete a lui E. Frazier, mi-a spus: „Cardinalul (sau episcopul) vrea să știe dacă tu ai botezat-o pe fiica lui Frazier. Ea este o catolică.” Eu am răspuns: „Da, știu.” El a întrebat: „Tu ai botezat-o?” „Desigur, domnule” am răspuns eu. El m-a întrebat mai departe: „Cum ai botezat-o?” Eu am zis: „Cu botezul creștin.” „Ce vrei să spui cu asta?” m-a întrebat el. Eu am spus: „Cu botezul creștin, despre care relatează Biblia. Există doar un singur botez creștinesc. Orice persoană din Biblie a fost scufundată în apă în Numele lui Isus Hristos.” El a spus după aceea: „Știi, Biserica Catolică a practicat odată lucrul acesta.” Eu l-am întrebat: „Când? Eu am toate scrierile de care am putut să fac rost, care vorbesc despre istoria veche. N-am găsit așa ceva. Vreau să știu unde scrie că Biserica Catolică a făcut așa ceva?” El a răspuns: „În Biblie.” Am spus: „Vrei să zici că...” El a spus: „Isus a organizat Biserica Catolică.” Eu am întrebat: „Și atunci Petru a fost primul papă?” El a răspuns: „Cu siguranță!” Am zis: „Credeam că Biserica e infailibilă și nu se schimbă, și că toate liturgiile sunt spuse în latină ca să nu se schimbe.” El a spus: „Este adevărat.” Eu am spus: „Păi voi ați cam făcut

schimbări de atunci. Dacă Biblia este o carte catolică, atunci eu sunt un catolic de modă veche.” El a spus: „Păi Biblia este istoria Bisericii Catolice. Dumnezeu este în biserica Lui.” Eu am replicat: „Dumnezeu este Cuvântul Său. Cuvântul Său este adevărat, și cuvântul fiecărui om este o minciună.”

Iar aici, Apocalipsa este singura carte care poartă girul lui Isus. Iar primul lucru pe care l-a făcut El a fost să-și descopere complet dumnezeirea Sa. Și El a spus: „Oricui va scoate sau va adăuga ceva la cartea aceasta, aceluia i se va scoate partea lui din cartea vieții. Ferice de cine citește sau ascultă. Și blestemat este cel ce va adăuga sau va scoate ceva din ea.” Asta este, așa că vedeți în ce constă pericolul. Să nu-i adăugați niciodată ceva. Lăsați-o cum este și înaintați.

Duhul v-o va descoperi dacă veți fi smeriți. Așa este. Lucrurile nu sunt complicate. Isus a mulțumit Tatălui pentru că a ascuns aceste lucruri de ochii rabinilor, ai episcopilor, ai cardinalilor și ai supraveghetorilor, și le-a descoperit pruncilor care vor să învețe. Vedeți, asta este ceea ce doriți și voi; este o descoperire a lui Dumnezeu care poate să vină numai așa cum a spus El acolo. „Cine spun oamenii că sunt Eu?” „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu.” El a răspuns: „Simone, tu n-ai învățat lucrul acesta într-un seminar. Nimeni nu ți-a spus vreodată așa ceva. A fost o descoperire din cer. Și pe această stâncă voi zidi Biserica Mea, și porțile locuinței morților n-o vor birui.” Este exact descoperirea pe care a avut-o la început Abel. Atunci a fost nevoie de descoperire; descoperirea mai este necesară și astăzi; și întotdeauna va fi necesară descoperirea. Așa este.

Noi vedem aici că biserica este reprezentată printr-o femeie. Pentru cine va veni Hristos din nou? Pentru Mireasă, o fecioară curată. Această femeie bătrână de aici, pretinde a fi biserica lui Dumnezeu. Dar „*Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur, plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei. Ea i-a îmbătat pe toți împărații pământului cu vinul ei.*” Corect? Vedem însă că aici ea este numită Izabela. După ce și-a întărit poziția printre Israeliți, Izabela a făcut numai rele. Ea omora pe cine dorea, pentru a-și ridica propriile ei altare. Este așa? Exact același lucru l-a făcut Biserica Catolică.

Dar să citim puțin mai departe. Câteodată sunteți fără putere pentru că nu ați mâncat. „...care se zice prorociță”, (ea spunea că ar fi singura care poate să interpreteze Cuvântul) „*să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie, și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor.*”

Frate, tu care ai întrebat despre șarpe și despre mâncarea fructului din grădina Eden, vezi acum despre ce este vorba? Dacă aici este vorba despre mâncare, este în sens spiritual.

„*I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei! Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea, am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor.*” Este vorba despre necazul cel mare. „*Voi lovi cu moartea pe copiii ei.*” Cum? Pe cine va lovi El cu moartea? Această femeie avea copii (Apoc. 17). Cred că toți ați fost aici aseară. Apocalipsa 17 descrie curva cea bătrână, Biserica Catolică. Ea este mama curvelor. Nu putea să fie vorba despre fii, ci erau biserici. Din ce au ieșit biserica luterană și toate celelalte? De unde vine fiecare organizație? Unde este începutul fiecăreia, Laodicea? Nicolaiții au format-o și același lucru se repetă. Voi nu puteți schimba nimic în toate acestea, fraților. Ilie a strigat pe vremea lui împotriva acestor lucruri. Ioan a făcut la fel pe vremea lui: „*Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: „Avem ca tată pe Avraam!” Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam.*”

Ea a avut copii. A avut Izabela copii? Desigur! Ascultați: „*Voi lovi cu moartea pe copiii ei.*” Copiii bisericii catolice sunt denominațiile protestante, botezate în religia romană printr-un botez nebiblic. Ele au o strângere de mână în locul Duhului Sfânt! „Tată, Fiu și Duh Sfânt”, în loc de Isus Hristos! Totul este făcut în contradicție cu Biblia. Ei se îndreaptă tot mai mult spre aceasta.

Fiica Izabelei se numea Atalia. Ea s-a măritat cu Ioram, fiul împăratului lui Iuda, și în curând altarele lui Baal au stat în Ierusalim. Lucrul acesta nu trebuie să-l căutați în istorie: este scris în Biblie. Fiica Izabelei, Atalia, s-a măritat cu Ioram, fiul lui Iosafat. Fiicele ei au făcut același lucru ca și ea. Puteți să vedeți, fraților, ce au făcut organizațiile?

Luther a readus ceva. Dar întotdeauna ei s-au organizat, în loc să lase Duhul Sfânt să-i călăuzească; iar penticostalii au făcut același lucru. Ei nu s-au supus călăuzirii și lucrării Duhului Sfânt pentru a merge mai departe. Și orice lumină care vine, verificați-o și mergeți mai departe.

Ei nu au permis călăuzirea Duhului Sfânt și au trebuit să formeze organizații, tăindu-se singuri de la sursă, de la tot ce urma să mai vină. Ei au mers de-a dreptul înapoi și s-au unit cu aceeași lucrare. Când vom vorbi despre această epocă, veți vedea ce vă așteaptă. Ei au mers înapoi și s-au unit. Isus a

spus aici că Izabela s-a dat drept prorociță, și că EL o va arunca pe patul deșertăciunii lumești și-i va omorî copiii.

Prin ce fel de moarte urmau să moară copiii ei? Ei sunt morți spiritual acum. Ei nu au nici o descoperire! Ei cunosc numai organizația lor, dogma lor, învățătura bisericii lor. Dar când este vorba de a cunoaște pe Dumnezeu, atunci unii din ei nu știu mai mult decât un african despre iarna de la noi. Așa este. Dacă este vorba de a recunoaște cu adevărat pe Duhul Sfânt, ei se miră, iar când darul deosebiri intră în acțiune și este scos duhul cel rău, ei numesc Duhul lui Dumnezeu un duh de ghicire și spun că vine de la cel rău. Ei spun: „O, el nu face parte din organizația noastră.” Atunci ei vă poreclesc cu nume ca „Numai Isus” sau „fanatici religioși” și altele. Ei nu recunosc lucrarea. A sosit ceasul când toate aceste lucruri să fie divulgate.

Dumnezeu va face această lucrare, așa de sigur cum stau eu aici pe platformă. EL își va scoate (smulge – n.tr.) copiii Lui așa de sigur cum stau eu aici. Dumnezeu din ceruri știe acest lucru. Voi credeți că sunt un proroc, un rob al lui Dumnezeu, atunci ascultați-mă! Lucrarea este aproape!

Copiii ei vor fi uciși cu moarte spirituală. Priviți numai! Ei sunt reci și formali. Nu trebuie să vorbim despre bapțiști și prezbiterieni; știm că ei sunt morți de ani de zile. În trezirea lui Luther s-a predicat neprihănirea. Dacă ei ar fi continuat să înainteze, atunci mișcarea penticostală de acum ar fi fost Biserica Luterană. Lumina i-ar fi călăuzit mai departe la sfințirea care a urmat prin Wesley. Vedeți, Luther nu a mers mai departe în aceasta. Ei au devenit doar luterani. Astfel s-a ridicat Wesley. Ce s-a întâmplat după moartea lui Wesley? Ei s-au organizat și au format diferite biserici metodiste. Au avut o trezire mare, dar au organizat-o.

Ce s-a întâmplat când a apărut un nou Rusalii (mișcarea penticostală – n.tr.), cu vorbiri în alte limbi și restituirea darurilor? Ei nu au putut să se miște mai departe iar pe cei ce aveau aceste lucruri i-au numit draci. Dar ce au făcut penticostalii? Același lucru pe care l-au făcut ceilalți. Unde se află ei acum? Ei sunt morți ca un cui în ușa. „Eu îi voi arunca pe patul de moarte copiii, și-i voi ucide.” Lăsați-mă să vă citesc versetul, ca să vedeți: *„Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea, am să le trimit un necaz mare...”* – necazul cel mare. Dați-mi voie să mă opresc o clipă aici. Oamenii care au fost aruncați în necazul cel mare sunt fecioarele neînțelepte, care nu au avut suficient untdelemn în lămpile lor. Deși ele au făcut parte din organizații, au fost oameni buni, au mers la biserică, etc., a fost prea târziu când au vrut ei să primească untdelemnul. Vedeți, *„...am să le trimit un necaz mare”* (Biserica Catolică cu toți copiii ei va intra în necazul cel mare). *„...dacă nu se vor pocăi de faptele lor.”* Nu oamenii care se află în ea, ci însăși biserica. Mie îmi pare rău de sârmanii catolici, bapțiști și penticostali, etc.

„Ești creștin?” „Sunt prezbiterian.” Lucrul acesta este ca și cum un porc cu o șă în spinare ar pretinde că este un cal de curse. Ce puteți face în cazul acesta? Nimic! Eu nu am spus aceasta ca o glumă. Locul acesta nu este pentru glume, ci pentru vestirea Evangheliei. Am vrut să vă dau numai o ilustrație. Pretențiile lor sunt nule.

„Ești creștin?” „Eu sunt penticostal!” Asta n-are legătură cu întrebarea. Voi puteți face parte din toate organizațiile lor, dar întrebarea este: sunteți un copil al lui Dumnezeu, născut din nou? Iubiți pe fiecare din toată inima și din tot sufletul? Iubiți voi pe Dumnezeu și dovediți zilnic lucrul acesta, indiferent de ceea ce s-ar putea întâmpla cu voi? Dacă voi vă ridicați și faceți „Hmm” și porniți ca un circular de tăiat lemne, asta dovedește că Duhul Sfânt s-a depărtat de voi, în caz că L-ați avut vreodată.

Priviți: *„dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Voi lovi cu moartea pe copiii ei.”* Pe copiii ei, copiii Izabelei. Ce a făcut Izabela? Ea și-a măritat fiica într-o altă seminție – în Iuda. Observați numai importanța duhovnicească! Poate o pot prezenta pe tablă. Fiți atenți! Aici se află Izabela cu Israelul. Acolo este Iuda cu Iosafat. Aici este Israel cu Ahab și Izabela. Ea s-a infiltrat prin căsătorie și a făcut ca întreg Israelul să se închine la idoli.

Exact același lucru l-a făcut Biserica Catolică în zilele lui Constantin, când s-au unit nicolații (formaliștii reci din timpul acela) cu biserica și păgânismul, și au dat naștere unei forme păgâne de creștinism. Eu nu doresc să vă jignesc pe voi, catolicii, dar eu port răspunderea înaintea lui Dumnezeu. Biserica Catolică nu este altceva decât o formă păgână a creștinismului, cu superstiții și idoli. Așa este: o formă păgână. Chiar dacă va trebui să mor în clipa aceasta, stau pentru acest adevăr. Iar Protestanții se află pe aceeași treaptă, numai că în altă categorie.

Fiți atenți ce a făcut Izabela. Ea și-a dăruit fiica acestui bărbat sfânt, pentru fiul lui, ca să introducă idolatria și în Iuda.

Nicolaiții, acei formalști reci care au vrut organizația aceea, s-au unit. Observați același lucru aici. Izabela (Biserica Catolică) își ia fiicele (organizațiile ei) și le aduce înăuntru. Același lucru îl vor păți ei. Copiii ei vor fi uciși cu moartea duhovnicească. Ei s-au organizat pentru moarte, și în curând veți observa că Duhul S-a retras de acolo.

Dați-mi voie să vă întreb un lucru, pe voi, istoricii. Știu că sunteți cinci sau șase prezenți aici. Vreau să-mi arătați din Scriptură sau din istorie dacă vreuna din bisericile care au căzut înapoi în organizație s-a mai ridicat vreodată cu o trezire. Spuneți-mi! Au mai avut vreo trezire după ce s-au organizat? Nu, domnule. Duhul i-a părăsit. Aici sunt incluși și penticostalii. Penticostalii bătrâni își amintesc când a căzut binecuvântarea de la Rusalii, și toți vorbeau în limbi și aveau mari binecuvântări. După o vreme ați avut ceea ce s-a numit „Consiliul General.” Organismul este în regulă, dar nu organizația. Voi n-ați rezistat; a trebuit să mergeți înapoi și ați devenit un copil al Satanei, și v-ați organizat.

Apoi a venit o altă lumină, referitoare la Numele lui Isus Hristos. Apoi ei s-au îngâmfat și au spus: „Slavă lui Dumnezeu. Dacă nu primești Numele lui Isus, mergi în iad. Noi îl avem, iar voi nu-l aveți.” Ce făcuseră ei? Au murit chiar acolo, pentru că din această descoperire au făcut o organizație. Înțelegeți? În loc să lase ca lumina să înainteze prin biserică, au făcut o organizație. Ce este aceasta? Un copil al Izabelei. Și ei toți au murit.

Acum vreau să vă întreb ceva. „Adunările lui Dumnezeu”, sau Unitarieni, sau oricare din ceilalți, s-au ridicat vreodată cu o trezire comună? Niciodată! Această trezire din timpul acesta, care a început în 1933, când Duhul Sfânt s-a coborât acolo lângă râul Ohio – mulți dintre voi erați prezenți acolo – când s-a spus că aceste servicii divine pentru vindecare vor merge prin toată lumea, această trezire nu a venit prin una din aceste organizații. Dumnezeu a lucrat în afara rândurilor lor și aproape că a început trezirea cu un „necredincios”. Și vedeți ce s-a întâmplat prin aceasta? Înțelegeți?

Organizațiile acelea sunt moarte imediat ce se organizează. El a spus: „Voi lovi cu moartea pe copiii ei.” Vă rog nu vă supărați pe mine. Dacă eu cunosc aceste lucruri și nu vi le spun, sunt un fățarnic și Dumnezeu mă va trage la răspundere pentru aceasta. Eu vreau să fiu ca Pavel, să nu mă feresc să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu. Așa este.

Atunci când Izabela s-a căsătorit cu Ahab, ei au construit altare în Ierusalim și au introdus icoane și tablouri în fața cărora să se închine Israelul. Tot așa s-a unit învățătura nicolaiților cu păgânismul. Ei au coborât pe Jupiter și au ridicat pe Petru. Au coborât pe Venus și au ridicat pe Maria. Biblia spune că întreg Israelul a fost dus în păcat prin ea. Astfel, Biserica Catolică le-a făcut și pe fiicele ei să intre în organizații. Toate acestea sunt păcat, se aseamănă cu Izabela și fiica ei.

Atunci când ierarhia a fost ridicată, și papa Bonifacius III și-a preluat locul, ei au avut un Dumnezeu pe tron. Ei nu au mai avut nevoie de botezul Duhului Sfânt în biserică. Așa este. Ei au avut dogmele lor și au devenit formalți. Dacă o organizație acceptă dogme, ei îngredesc libertatea Duhului în biserică: baptiștii, metodiștii, etc., au făcut-o. Încet, încet, s-au ofilit și au murit, așa cum a spus Isus despre viță. Duhul Sfânt, împreună cu semnele și minunile, au fost privite ca fiind de domeniul trecutului. Ei au devenit bogați ca și ea. Astfel ea a făcut ca lumea întreagă să păcătuiască pentru că ea și fiicele ei sunt reprezentate în fiecare națiune. Așa este.

Acum observați cum la sfârșit El își cheamă aleșii, rămășița, pe cei puțini la număr, din pricina cărora va fi scurtată vremea, astfel nimeni nu ar fi scăpat.

În Apocalipsa 13:16 scrie: „*Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte.*” Este semnul fiarei, care este Biserica Catolică. Conform Apocalipsei 13:14, ei i-au făcută fiarei o icoană. Să citim versetul acesta împreună: „*Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele, pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia.*” Aceasta este unirea (alianța) bisericilor! Roma păgână primise o rană de moarte, dar trăiește din nou prin Roma papală.

Vedeți, ei au făcut o icoană. Ce va fi aceasta? Chiar ceea ce fac ei acum: se îngheșuie în unirea bisericilor. Toate bisericile fac parte din aceeași organizație, toți merg într-un singur grup. Ei pregătesc acum o Biblie nouă. Papa Ioan i-a invitat pe toți să se întoarcă. Episcopul de Canterbury (Anglia) este pe drum. Vedeți, toată lucrarea se întoarce la mama ei, pentru că ele sunt curve de la început. Ei spun: „Noi

vrem să ne unim cu toții ca să luptăm împotriva comunismului.” Ei nu știu că Dumnezeu a permis comunismului să se ridice. Eu o pot dovedi cu Biblia. EL le-a pus în gând să răzbune pe sfinți, din pricina sângelui vărsat pe pământ. Dumnezeu a permis să se ridice comunismul, în același fel cum s-a ridicat odinioară împăratul Nebucadnețar, care a disciplinat Israelul. EL a ridicat comunismul, care va șterge într-o zi Roma de pe hartă. Exact așa este. Dumnezeu a spus-o astfel. Așa este. Eu sunt împotriva comunismului; este un sistem împotriva lui Dumnezeu. Dar nu vă mai concentrați atâta asupra cortinei de fier, ci fiți atenți la cortina de purpură. Citiți cartea despre martiri (Foxes Book of Martyrs) și veți vedea că așa este.

Vedeți, ea a făcut ca toți, bogați și săraci, să primească un semn. Dar există un singur grup pe care nu l-a putut atinge. Știți asta? Ascultați. Lăsați-mă să citesc: *„Apoi am stat pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă.”* – asta se referă la cele șapte coline. Noi am trecut prin tema asta ieri seară. *„Fiara, pe care am văzut-o, semăna cu un leopard; avea labe ca de urs, și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare”* - balaurul cel roșu, care s-a pus înaintea femeii pentru a-i înghiți copilul, este Roma. Noi o știm cu toții. *„Unul din capetele ei părea rănit de moarte (Roma păgână); dar rana de moarte fusese vindecată (papalitatea luase locul Romei păgâne, unită cu creștinismul nicolait). Și tot pământul se mira după fiară.”*

Catolicismul s-a răspândit în fiecare națiune de sub cer. Așa este. Daniel a vorbit despre fier și lut. Eu aș vrea să vă spun câte ceva despre fierul și lutul acela. Ați observat ceva la ultima conferință care a avut loc la ONU, în care Hrușciiov și-a scos pantoful și a lovit în masă? Acolo au fost cinci națiuni din vest, cinci din est, reunite la conferință. Hrușciiov, capul celor din est, și Eisenhower, capul celor din vest; ei sunt cei doi conducători principali – cele două degete mari. În Rusia, Hrușciiov înseamnă lut. Eisenhower înseamnă fier în engleză. Noi suntem în timpul sfârșitului.

„Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. (Acesta va fi următorul mesaj de aici din tabernacol.) Și au început să se închine fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara, și cine se poate lupta cu ea?”” Vedeți, Eisenhower are un nume mare în S.U.A. La Roma, el nu are nici o valoare. În Rusia, el nu este nimic. Hrușciiov este un om mare în Rusia, dar în America el nu este nimic. Dar există un om care este cineva pretutindeni. Acela este papa. El zice: *„Să ne organizăm împreună și să ne unim.”*

„I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura, și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, (învață ca învățături niște porunci omenești, sunt mândri, iubitori de plăceri, având o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea) să-I hulească Numele, (în loc de Domnul Isus Hristos a pus „Tată, Fiu, Duh Sfânt.” Vedeți?) cortul și pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinții, (apare prigoana) și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam. Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, (oh, oh, oh, oh, oh,) în cartea vieții Mielului, care a fost înjunghiat.”

„De la întemeierea lumii.” Dacă numele noastre au fost vreodată scrise în Carte, au fost scrise de la întemeierea lumii. Isus a spus: *„Nimeni nu vine la Mine, decât dacă îl atrage Tatăl. Toți care Mi i-a dat Tatăl, vin la Mine. Oile Mele aud glasul Meu.”* Aceasta este hrana. *„Pe un străin nu-l vor urma.”* Ei spun: *„Eu fac parte dintr-o biserică. Eu sunt la fel de bun ca și tine.”* Aceasta nu este o hrană pentru o oaie. Iată care este hrana oilor: *„să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.”* O, El este minunat! Nu-i așa?

Înainte de încheiere, să mai citim din Apocalipsa 2:23-24: *„Voi lovi cu moartea pe copiii ei. Și toate Bisericile vor cunoaște că „Eu sunt Cel ce cercetez răunchii și inima”: și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui. Vouă, însă, tuturor celorlalți din Tiatira, care nu aveți învățătura aceasta, și n-ați cunoscut „adâncimile Satanei”, cum le numesc ei, vă zic: „Nu pun peste voi altă greutate.”*”

Ce fel de învățătură? Organizații, episcopi, arhiepiscopi și papi. Copiii lui Dumnezeu nu au această învățătură. Ieri seară, am constatat că Israelul nu era o națiune organizată când a trecut prin ținutul lui Moab. Ei trăiau pe pământ ca un popor liber. Ei călătoreau și trăiau în corturi. Cu grupările adevărate de la Rusalii este același lucru. Ei călătoresc din loc în loc.

„Vouă, însă, tuturor celorlalți din Tiatira, care nu aveți învățătura aceasta, și n-ați cunoscut „adâncimile Satanei”, cum le numesc ei...”

Noi am constatat unde se află sediul Satanei. Ieri seară am trecut prin tema aceasta de la început. Unde se afla sediul lui la început? În Babilon. Pe urmă regele-preot a fugit din Babilon, dinaintea haldeilor și a venit la Pergam, unde și-a ridicat sediul. El își mutase sediul din țara Șinear la Pergam. Noi am citit ieri seară din istorie. Iar acum, el a început acolo, și acolo s-a format Biserica Catolică, care încă mai este „mama Babilon.”

„Nu pun peste voi altă greutate.” Alte greutăți nu se mai pun peste voi. „Numai țineți cu tărie ce aveți” – țineți-vă de ceea ce ați primit.

Această mică minoritate a fost împinsă afară în epoca întunecoasă. Au fost aproape 1500 de ani, prin care ei trebuiau să treacă. „Numai țineți cu tărie ce aveți, până voi veni!” Cu alte cuvinte, „Voi aveți încă în inimile voastre binecuvântarea de la Rusalii. Țineți tare de aceasta, până când vă voi elibera și până când va începe o altă epocă.”

Apocalipsa 2:26: „Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste Neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier, și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu.” Ce va fi atunci când se va ridica Biserica din epoca întunecoasă, înaintea acestei grupări păgâne, la judecată? Aceste picioare de aramă vor călca peste toți cei nelegiuiți! Eu vă spun: „le va zdrobi ca pe niște vase de lut.” Așa o spune Biblia.

„Și-i voi da luceafărul de dimineață.” Știți despre cine este vorba, nu? Hristos este Luceafărul de dimineață. „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul.”

Nu sunteți voi bucuroși? Eu mai am ceva, deși este târziu. Poate că mâine seară vom mai reveni la etapa aceasta de 2000 de ani. Dar EL este „Crinul din vale”, „Luceafărul dimineții”, „Cel mai frumos din zeci de mii.” El este mângâierea mea în necaz. [...]

ÎL iubiți? Oh, eu Îl iubesc. Să ne închinăm Lui acum, după toate cuvintele tăioase ale mesajului.

[Se cântă „Îl iubesc” – n.tr.]

Nu este El minunat? O, eu Îl iubesc!

Noi nu putem trece în întregime printr-o epocă a Bisericii, într-o seară, dar lucrurile la care nu am reușit să ajung vor apărea în cărți. Eu am vorbit azi mai domol pentru că sunt răgușit. Nu este El minunat? [Fratele Branham cântă: „Eu sunt unul din ei”- n.tr.]

Mi-aduc aminte că într-o seară veneam din Chattanooga; avionul era la Tennessee, în Memphis. Am fost dus la un hotel mare, frumos, și mi s-a spus că avionul va pleca în dimineața următoare, la ora șapte. Eu scrisesem niște scrisori unora dintre prietenii mei și le-am luat cu mine să le pun la poștă. Mergând așa pe stradă, Duhul Sfânt mi-a spus: „Mergi mai departe.” Eu am mers mai departe și am intrat într-un cartier de negri. Stăteam acolo și mă gândeam că ar cam fi timpul ca avionul să plece. Și Duhul Sfânt continua să spună: „Mergi mai departe.” Așa că am mers mai departe. Se întâmpla ca atunci când în pădure El mi-a spus să merg mai departe. Voi știți despre ce vorbesc. Așa că am mers mai departe. M-am uitat spre o baracă din acelea în care locuiesc acești oameni de culoare, săraci. (Eu mergem pe-acolo cântând „Sunt bucuros că sunt unul din ei...” Acest lucru s-a întâmplat cu vreo 14 ani în urmă.) M-am apropiat de baraca aceea și era acolo o negresă cu lacrimi mari pe obrajii aceia grași. S-a uitat la mine și a spus: „Bună dimineața, pastore.” Eu am spus: „Ce faci, mătușă?” Pe fața ei apăruse un zâmbet larg. Am întrebat-o: „De unde știi că sunt pastor?” Acolo în sud așa-i numesc ei pe predicatori. Ea a răspuns: „Știam că vii.” Am întrebat-o: „De unde știai? Mă cunoști?” Ea a spus: „Nu, domnule. Știam că vii. Ai auzit vreodată despre femeia sunamită?” „Da.” „Ei bine, eu sunt o femeie ca ea. Domnul mi-a dat un copil, și eu l-am spus că-l voi crește. L-am crescut cum am știut eu mai bine. Dar, pastore, el s-a încurcat cu cine nu trebuia. A luat o boală, și n-a știut nimic până ce boala a ajuns într-un stadiu avansat. Acum zace în pat, pe moarte. De două zile este inconștient. A venit doctorul și a spus că inima lui este mâncată, infecția a ajuns în sânge, și nu se mai poate face nimic. El moare. Dar eu nu pot să-l văd murind în starea de păcat. M-am rugat în continuu, toată noaptea. El este inconștient, nu știe nimic de două zile. Eu m-am rugat și am spus: „Doamne, Tu mi-ai dat copilul acesta așa cum ai făcut atunci cu femeia sunamită. Unde este Ilie al tău? Unde este ajutorul de la Tine?” Și am adormit pe genunchi. Domnul mi-a vorbit și eu am visat: „Ieși afară și stai la poartă. Pe stradă va veni un bărbat cu o pălărie maro și un costum închis la culoare. El îți va vorbi.”” Și ea a spus: „Eu stau la poartă de când s-a crăpat de ziuă.” Spatele-i era ud de rouă. Și a spus: „Și eu te-am văzut venind cu pălăria maro. Dar trebuia să ai și o geantă.” Eu am spus: „Am lăsat-o la hotel. Băiatul tău e bolnav?” „E pe moarte.” „Mă numesc Branham. Mă cunoști?” „Nu domnule pastor Branham, n-am auzit niciodată de tine.” „Eu mă rog pentru

bolnavi.” Dar pe ea nu asta o interesa. Ea nu dorea ca băiatul să-i moară în păcat. Eu am intrat în căsuța veche, cu două camere. Înăuntru era văruit, era drăguț. *[Fratele Branham descrie amănunțit casa – n.tr.]* Deasupra ușii de la intrare scria „Dumnezeu să ne binecuvânteze casa.” În colț era un pat vechi. Nu aveau covor pe jos. În pat era un băiat mare, cred că avea cam 1.80 m, și vreo 70 de kg. Ținea pătura în mână și aiura. Iar ea a spus: „Băiatul mamei.” Eu m-am gândit: „El are sifilis și totuși este băiatul mamei.” El era pe moarte. Ea l-a sărutat pe frunte și l-a mângâiat și a spus: „Băiatul mamei...” Inima mea a fost atinsă. M-am gândit: „Da, indiferent cât te-ai afundat în păcat, tu încă mai ești copilul ei.” Apoi m-am gândit: „Dumnezeu a spus: „Poate că o mamă își va uita copilul ei; dar Eu nu te pot uita, căci numele tău este săpat în palmele Mele.”” M-am uitat la sfânta aceea săracă și bătrână cum umbla pe acolo. Frate, n-avea nimic în casă; totuși, în casa ei era ceva ce ar trebui să fie în toate casele din Indiana: DUMNEZEU!!! Prefer așa ceva, decât o casă mare și frumoasă cu postere cu fotomodele vulgare pe pereți. Biblia cea veche era deschisă acolo, cu paginile șifonate... M-am uitat la ea. Ea a spus: „Pastorul a venit să se roage pentru tine, scumpule.” El spunea: „Hmmm. Întuneric. Hmmm.” Eu am întrebat: „Ce zice?” Ea a răspuns: „Nu știe ce zice. Doctorul a spus că aiurează. El crede că se află undeva pe o mare, cu o barcă cu vâsle, și s-a pierdut. Nu pot să suport lucrul acesta, pastore: să știu că băiatul meu moare fără Dumnezeu. Știi că tu ai venit să mă ajuți, pentru că așa mi-a spus Domnul.” Eu am spus: „Mă voi ruga pentru el, și poate că Domnul îl va vindeca.” Pe ea n-o interesa acest lucru. Ea dorea numai ca băiatul ei să se ridice și să spună că e mântuit. Atât. Oricum el trebuia să moară odată, dar măcar să fie mântuit. Oh, dacă am avea noi atitudinea asta. Ea știa că va trăi din nou alături de el în casa aceea veșnică de dincolo. Ea spunea: „Dacă aș putea să-l aud spunând că e mântuit.”

Eu am spus: „Hai să ne rugăm.” Ea a îngenuncheat. Eu am pus mâna pe piciorul lui și era rece. N-am putut să trag pătura peste el, pentru că și-o trăgea înapoi. El credea că vâslește. Spunea într-una: „E așa de întuneric. E întuneric și frig.” Ea a îngenuncheat iar eu i-am spus: „Mătușă, vrei să ne conduci în rugăciune?” „Da, domnule.” Eram în camera aceea numai ea, eu, băiatul, și Duhul Sfânt. Bătrâna aceea sfântă s-a rugat. O, Doamne. Când a vorbit cu El, puteai să recunoști că n-o făcea pentru prima oară. Ea știa cu Cine vorbește. A spus: „Doamne, nu știu ce vei face, dar totul este exact cum ai spus Tu.” Oh, Doamne. Oh, eu sunt atât de bucuros. Sunt atât de bucuros că El este același Isus care a fost cu sfinții aceia în vechime. El este Același și astăzi.

Eu n-am întrebat-o despre religia ei, dacă era baptistă sau penticostală, sau altceva. Nu era treaba mea. Eu doar urmăream călăuzirea Duhului Sfânt iar ea făcea același lucru. Noi doream să vedem ce urma să facă El. Astfel am îngenuncheat și ea a început să se roage. După ce a terminat, s-a ridicat și l-a sărutat pe cap spunând: „Dumnezeu să-mi binecuvânteze copilul.” Apoi a întrebat: „Acum te rogi și tu, pastore?” Am răspuns: „Da, doamnă.” Era cam opt și un sfert, eu eram la vreo trei kilometri de hotel, și avionul trebuia să plece la șapte.

Mi-am pus mâinile peste picioarele lui; am spus: „Tată ceresc, eu nu înțeleg. Eu ar fi trebuit să prind avionul acela, acum vreo oră jumătate. Tu mi-ai tot spus să merg mai departe, și am ajuns aici. Ea a spus că m-a văzut venind. Dacă ai fost Tu, Doamne, atunci eu nu știu ce să fac, decât să-mi pun mâinile peste copil.” Băiatul a spus: „Oh, mamă, acum se luminează aici.” După vreo cinci minute el stătea pe marginea patului cu brațele în jurul mamei lui.

Eu am fugit, am luat un taxi, am fugit la hotel să-mi iau valiza. Mă gândeam c-o să stau acum câteva zile până mai prind un avion. Știți ce greu era să prinzi un avion atunci, după război. M-am urcat în taxi și am mers la aeroport. Când am ajuns acolo se anunța: „Zborul 196 pentru Louisville, Kentucky, pleacă acum.” Dumnezeu a ținut avionul acela la sol, pentru mine. Oh, eu cred acest lucru.

La vreo doi ani după aceea, mergeam în Arizona pentru o adunare la fratele Sharritt. M-am oprit la Memphis. Am așteptat să se oprească trenul ca să-mi iau niște sandwich-uri. Am coborât să-mi iau niște hamburgeri și acolo am auzit pe cineva spunându-mi: „Hello, pastore.” M-am uitat și am văzut pe cineva cu o șapcă roșie, spunând: „Nu mă mai cunoști?” „Nu cred că te cunosc, băiete.” A venit acolo și mi-a spus: „Uită-te bine la mine!” Eu am spus: „Nu cred că te cunosc.” El a spus: „Eu te cunosc. Tu ești pastorul Branham.” Eu am spus: „Da, așa este. Ai fost le vreuna din adunările mele?” El a răspuns: „Nu, domnule. Îți amintești că într-o dimineață ai venit la noi acasă și mama era...” „Oh” am spus eu, „nu vei fi tu...?” A spus: „Ba da. Eu sunt. Sunt vindecat și sănătos. Și nu doar atât, dar sunt și creștin acum. Slavă Domnului.”

„Ei s-au adunat în camera de sus,

*Se rugau toți în Numele Lui,
 Au fost botezați cu Duhul Sfânt,
 Și a venit puterea pentru slujbă.
 Ce a făcut El atunci pentru ei,
 La fel va face și pentru tine (nu vă bucurați?)
 Sunt așa de bucuroși că pot spune că sunt unul din ei,
 Unul din ei, unul din ei, (Aleluia!)
 Sunt așa de bucuroși că pot spune că sunt unul din ei.
 Ei nu aveau multă școală sau renume lumesc,
 Dar toți și-au primit Rusaliile lor,
 Au fost botezați în Numele lui Isus;
 Și acum spun pretutindeni
 Că puterea Lui e aceeași,
 Sunt așa de bucuroși că pot spune că sunt unul din ei,
 Unul din ei, unul din ei
 Sunt așa de bucuroși că pot spune că sunt unul din ei.
 Vino frate și caută binecuvântarea aceasta
 Care-ți va curăța inima de păcat,
 Și clopotele bucuriei vor începe să bată,
 Și sufletul tău va arde,
 Oh, acum arde în inima mea,
 Oh, slavă Numelui Său.
 Sunt așa de bucuroși că pot spune că sunt unul din ei,
 Unul din ei, unul din ei
 Sunt așa de bucuroși că pot spune că sunt unul din ei.”*

Ce este această religie de modă veche? Ea a început demult, și calea ei este îmbibată cu sângele lui Isus Hristos. O, cât de mulțumitor sunt eu pentru această Evanghelie!

*„Este stropită cu sânge, da, este stropită cu sânge
 Această evanghelie a Duhului Sfânt este stropită cu sânge,
 Sângele celor ce au murit pentru adevăr.”*

Ce fel de Evanghelie este aceasta? Ca aceea care a început la Rusalii. Vedeți?
 „Primul care a trebuit să moară pentru acest plan al Duhului Sfânt a fost Ioan botezătorul.

*Apoi a venit Domnul Isus, ei L-au răstignit,
 El a vestit că Duhul îi va mântui pe oameni din păcat,
 A fost stropită cu sânge, da, stropită cu sânge,
 Această evanghelie a Duhului Sfânt e stropită cu sânge.”*

Voi nu o puteți organiza.

*„Petru și Pavel, Ioan
 Și-au dat viața ca evanghelia aceasta să strălucească
 Ei și-au amestecat sângele cu prorocii din vechime
 Ca Cuvântul lui Dumnezeu să poată fi spus curat.
 A fost stropită cu sânge, da, stropită cu sânge,
 Această evanghelie a Duhului Sfânt e stropită cu sânge.
 Cu sângele ucenicilor ce au murit pentru adevăr
 Această evanghelie a Duhului Sfânt a fost stropită cu sânge.
 Sufletele de sub altar strigau „Până când?”
 Ca Domnul să pedepsească pe cei ce au făcut răul;
 Dar vor mai fi alții care-și vor vărsa sângele
 Pentru această evanghelie a Duhului Sfânt și pentru șuvoiul ei roșu
 A fost stropită cu sânge, da, stropită cu sânge,
 Această evanghelie a Duhului Sfânt e stropită cu sânge.
 Cu sângele ucenicilor ce au murit pentru adevăr*

De la Rusalii până la Efes, prin Pergam și Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea, au existat martiri. Atunci ce se va întâmpla aici? Așa cum mărturisește Biblia, toți vor intra în unirea cea mare, iar fiara aceasta se va ridica din Statele Unite. Vă amintiți vedenia care s-a citit atunci, în 1933? Clădirea aceasta nu era construită pe atunci. Eu nici nu știam ce este o vedenie – o numeam transă. Eu eram atunci un tânăr predicator baptist. O viață întreagă am avut vedenii, și vreau să văd dacă se ridică cineva să spună că vreuna a dat greș vreodată. Niciodată nu a fost cazul. Nu se poate. Nu se va întâmpla.

Când eram pe cale să încep cu școala duminicală, am avut o vedenie... Fiind un grup mic, noi aveam atunci adunările noastre în „Masonic Home”, unde locuia Charlie Kurn. Eu am văzut atunci cum președintele Roosevelt va duce lumea într-un război mondial. Eu am prezis atunci că se vor ridica trei sisteme – nazismul, fascismul și comunismul. Câți vă mai amintiți de aceasta? Eu am spus: „Îndreptați-vă ochii către comunism, pentru că în acesta vor fi cuprinse toate celelalte.” Eu am spus atunci că Mussolini va invada Etiopia, dar va eșua. Am spus: „Apoi, noi (americani) vom face război cu Germania, dar Germania se va apăra după un zid de beton.” Am spus aceasta cu 11 ani înainte de a se fi construit linia Maginot.

Apoi am spus: „Noi vom câștiga războiul. După încheierea războiului, știința va inventa lucruri mari. Automobilele vor lua tot mai mult forma unui ou.” Apoi am văzut un automobil pe o autostradă mare, fără să aibă volan. Automobilul era dirijat printr-o altă forță. Ei au inventat-o deja.

Eu am mai spus: „Vine timpul când se va permite femeilor să voteze.” Am spus: „Această națiune (S.U.A.) este o națiune feminină.” Chiar și în profeția aceasta, a fost simbolizată printr-o femeie. Chiar și numărul ei a fost pomenit în profeție. Eu am spus: „Este o națiune feminină, în care ele sunt libere, și ele (femeile) o vor ruina – ele prăpădesc această lume.”

(Frate Roy, am primit relatarea ta despre criminalitatea în S.U.A. În fiecare caz au fost implicate și femei imorale.)

Eu am spus: „Când aceste femei vor vota, vor alege persoana nepotrivită.” Aceasta au făcut ele la ultimele alegeri, prin care și-au întărit influența.

Tot în timpul acela, (când femeilor li se va permite să voteze) în S.U.A. se va ridica o femeie importantă; va fi îmbrăcată frumos. În paranteză eu am scris: „Poate va fi Biserica Catolică”, care își va exercita puterea peste Statele Unite. Ea va fi foarte frumoasă la exterior, dar în inima ei va fi cât se poate de rea.”

Apoi m-am uitat din nou, în vedenie, și am văzut Statele Unite rupte în bucăți. Nimic nu mai rămăsese întreg. Atunci eu am prezis: „Aceasta a fost „AȘA VORBEȘTE DOMNUL!””

Gândiți-vă, cinci din cele șapte prevestiri s-au împlinit deja! Biserica Catolică ajunge tot mai aproape de putere! Timpul sfârșitului se apropie. Eu am spus atunci că mi s-au arătat așa ca niște butuci fumegând și stânci crăpate prin explozie. Statele Unite, pe întreg teritoriul lor, păreau devastate și pustiite – atât cât puteam să văd din locul meu. Și am spus: „În felul în care înaintează timpul, eu prevăd că aceste lucruri se vor întâmpla undeva între anii 1933-1977.” Prieteni, noi ne aflăm pe un butoi de pulbere. Totul este pregătit. Dar Tatăl nostru ceresc ne-a dat făgăduința. Nu este minunat să fii un rob al lui Isus Hristos? Noi avem prioritatea să vedem lucrurile pe care El le-a făgăduit. EL locuiește printre noi. EL este acum cu noi și cunoaște tainele inimii fiecăruia, știe totul despre voi. EL știe totul despre voi. Flăcările Lui străpung inimile noastre. EL știe totul despre noi, și ne iubește. Nu sunteți voi bucuroși că în seara aceasta sunteți în gruparea aceasta minoritară, care ține la această credință? Porunca Lui a fost: „*Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.*” „Iar dacă această lucrare nu s-ar scurta, nimeni nu ar fi salvat!” Vedeți, noi ne aflăm chiar în timpul sfârșitului.

Penticostalii s-au răcit, devin căldicei, și Dumnezeu trebuie să-i verse afară din gura Lui. Numai o grupare mică va fi scoasă afară, numai puțini. Dar prin acest mesaj, răsună chemarea de pe urmă: „Iată Mirele vine!” Este scris despre străjile nopții – sunt șapte străji. Noi ne aflăm în ultima strajă a nopții. Toate fecioarele din timpul Bisericii se vor scula. Amin. O, ce a fost? Același Duh Sfânt! După ce Biserica Mireasă va fi răpită, așa cum am văzut duminica trecută în Cuvântul Său, când Iosif s-a făcut de cunoscut fraților săi, el și-a lăsat soția (mireasa) în palat. El a stat singur printre evreii lui și a zis: „Eu sunt Iosif, fratele vostru!” Scriptura relatează despre jelirea fiecărei familii în parte. Ei au întrebat: „*De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini?*” „*În casa celor ce mă iubeau le-am primit.*”

Cei ce L-au străpuns Îl vor vedea! Acesta este El, Iosif!

Iosif a spus: „...nu vă întristați și nu fiți mâhniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră.” Acum este vorba despre viața Bisericii dintre Neamuri. El a scos un popor dintre Neamuri pentru Numele Său.

Noi suntem la sfârșit, fraților! Noi suntem aici. Bindecuvântat să fie Numele Domnului! Să cântăm o cântare veche, împreună, ca frați „penticostali”. Voi ziceți: „Eu sunt baptist!” Dar dacă ați primit binecuvântarea de la Rusalii, atunci sunteți „penticostali” (ca cei de la Rusalii – n.tr.)! Bine.

[se cântă „Bindecuvântată să fie legătura ce ne leagă inimile în dragoste creștină...” – n.tr.]

Ascultați acum, prieteni! Dacă între noi este cineva în a cărui inimă a intrat puțină amărăciune undeva în călătoria lui din această viață, scoateți-o acum afară! Să nu lăsați așa ceva înăuntru!

[Are loc o vorbire în limbi și o tălmăcire.] Amin. *[Are loc iarăși o vorbire în limbi și o tălmăcire.]* Amin. Amin.

Doamne Isuse, Îți mulțumim pentru aceste mesaje. Ne mișcă să știm că nu ne-am ferit, ci am păzit credința. Oh, mă rog Dumnezeule, ca Duhul să rămână în continuare în biserică. Tată, ține-ne aproape unul de altul. Ține-ne lângă Tine. Și umblă în mijlocul nostru, Doamne, în acest ultim sfeșnic din epoca în care trăim acum. Fii Tu lumina noastră. Luminează peste noi în acest timp întunecos, Doamne, căci ne dăm seama că sfeșnicul și stelele simbolizează timpuri de întuneric. Și Doamne, suntem bucuroși că noi suntem copiii ai luminii, și umblăm în lumina lui Dumnezeu. Noi nu suntem legați de aceste lucruri pământești, ci suntem copiii Tăi. Îți mulțumim pentru aceste lucruri. Îți mulțumim că ai trimis mesajele acestea ca o confirmare a Cuvântului Tău. Tu să fii cinstit întotdeauna în mijlocul nostru, Tată.

Păzește-ne de toată amărăciunea de pe pământ. Ține-ne sfințiți, ca viețile noastre să fie curate și sfinte înaintea Ta. Sângele lui Isus Hristos să facă acest lucru pentru fiecare din noi, Doamne. Scoate din mijlocul nostru orice nu este în regulă. Este ceasul cercetării. Aceste adunări au loc pentru ca noi să ne cercetăm inimile. Tu ai spus că ochii Tăi cercetează și cunosc inimile. Cu siguranță, Tată. Și ne vorbești și ne spui să fim pregătiți căci ceasul se apropie. Oh, cum Îți mulțumim pentru acest lucru, Tată. Vom face lucrul acesta din toată puterea, prin harul Tău. Amin.

Oh, nu Îl iubiți? Dacă între noi ar fi un străin... așa a fost la început. Când Isus a fost pe pământ, cineva L-a întrebat despre căsătorie și divorț. El a spus: „La început n-a fost așa.” Voi trebuie să vă întoarceți la început. Atunci dacă începutul a fost o biserică cum e cea de la Rusalii, iar El este Vița și noi mlădițele, atunci și la sfârșit va fi o biserică tot așa cum a fost cea de la Rusalii. Sigur că voi puteți să altoiți în Vița aceasta alte mlădițe care-și vor produce rodul lor propriu. Puteți altoi un portocal cu o ramură de lămâi, și va produce lămâi. Tot așa și aceste organizații și denominațiuni care se numesc creștine, altoite acolo pot trăi datorită vieții creștine. Exact așa este, dar vor produce roade denominaționale, pentru că au fost altoite. Dar dacă Vița va mai face o mlădiță, în urma acesteia se va scrie din nou o carte a faptelor apostolilor. Exact așa este. Pentru că așa s-a întâmplat la început. Și Biblia spune că au fost 12 mlădițe. Oh, sunt așa de bucuros că trăiesc sub mlădița aceea. Voi nu sunteți? Oh, este minunat.

Bine. Măine seară ne vom ocupa de epoca lui Martin Luther, de Sardes.